

ibland tankarna till Södergran, men hennes bok är lika fullt uttryck för en i hög grad personlig, starkt ambitiös strävan, som är värd att respektera och uppmärksamma. Hon samlar stoff till sina dikter ute i den mänskliga erfarenhetens gränstrakter, i kyligt tindrande skönhetsvärldar — och dit drivs ingen för ro skull eller bara för att göra sig viktig. Man önskar att hon kan arbeta vidare, trogen den linje hon valt att följa.

Till sist några ord om *Gunnar Ekelöfs Dedikation* (Bonnier. 3: 25). Den är utan tvivel den skönaste, mest betagande och djupast syftande av de diktsamlingar vi fått under det gångna året. Ingen av "de unga" synes just nu så målmedveten och rik av skönhetsupplevelse som Ekelöf. "Dedikation" är inte bara en inledning till, som man hoppas, en betydande diktargärning — den innebär i och för sig en seger.

Jag erkänner min inkompetens att teoretiskt bedöma den "riktning" Ekelöf företräder, men jag tror att surrealismens princip om det omedvetnas direkta manifestation i konsten är, driven till sin spets, omöjlig att vidhålla. Därom skall nu inte diskuteras, men Ekelöfs egen utveckling jävar inte den tanken. Mellan den Ekelöf som först framträdde för offentligheten, djupt föraktande versaler, punktering och logik och den into fullmogne men stort lovande skald som i "Dedikation" förmedlar åt oss sina unga, djupa och ljusa skönhets syner är ett mycket stort steg. Hans nya dikter äro inte bara fyllda av ursprungliga betagande bilder och estetisk hänförelse, de äro också mestadels logiskt fattbara. De fånga en därför omedelbart, oavsett litteraturpolitisk inställning, och detta

är nu det säkra kännetecknet på levande dikt.

Även i "Dedikation" finns visserligen ett eller annat som förefaller mig vara mera av psykologiskt än av poetiskt intresse ("På natten" t. ex.), men detta stör icke nämnvärt i en bok som rymmer så mycket av värde — från den sällsamma profetiska glöden i titeldikten till de blonda, linjevecka stroferna i "Silversång" och "Till en själ". Här är inte plats att citera de större dikterna och det vore förmätot att sönderstycka dikter av den klass det här är fråga om. En liten dikt som "Sång" bör dock kunna ge en svag föreställning om Ekelöfs poesi.

*"Väck mig till sömns i dig,
Väck mina världar till dig,
Tänd mina döda stjärnor*

*Närmare dig.
Dröm mig bort ur min värld
Hem till lågornas hem,
Föd mig, lev mig, döda mig
Närmare dig.*

*Närmare mig till dig,
Närmare födelsens härd,
Tag mig varmare, tag mig
Närmare dig."*

Inför åtskilligt i den "modernistiska" diktningen har man haft anledning betänka berättelsen om Kejsarens nya kläder. Men inför Ekelöf kapitulerar man — och man gör det med glädje och tacksamhet. Hans syftning och hans uttryck ha en imponerande storhet. Bland landets unga lyriska diktare står Gunnar Ekelöf nu, enligt min uppfattning, som den främste.

Ragnar Jändel.